

Arrest

nr. 205 705 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DE SIJPE
Vijfstraten 57
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN DE SIJPE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 juli 2011 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in

punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Tevens gaf de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 10 januari 2012 trok de verwerende partij voormelde beslissingen in. Op dezelfde dag trof zij opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en gaf ze opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen opnieuw een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Bij arrest nr. 77 378 van 16 maart 2012 stelde de Raad de afstand van geding vast voor wat betreft het beroep ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen.

1.5. Bij arrest nr. 148 397 van 23 juni 2015 vernietigt de Raad de in punt 1.3. bedoelde beslissing waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard en verwerpt hij het beroep voor het overige.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 oktober 2015 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij volledig ontworteld zou zijn van zijn land van herkomst na een lange afwezigheid. Betrokkene is legaal in België aangekomen met een toeristenvisum. Hij heeft echter nagelaten om het grondgebied te verlaten binnen de geldigheidsperiode van zijn visum. Het is dan ook betrokkenes persoonlijke keuze geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere banden/contacten te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan het argument dat betrokkene volledig ontworteld zou zijn van zijn land van herkomst, niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Betrokkene haalt dat hij van bij het begin van zijn verblijf – en nog steeds – een zeer grote bereidheid toont om te werken. Hij heeft zich op diverse plaatsten aangeboden om te werken en is erin geslaagd om gedurende drie jaar te werken bij de firma [G.M.], in de tomatenpluk. De firma BVBA [C.] is bereid verzoeker tewerk te stellen en hiertoe legt hij een arbeidscontract voor. Echter, het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld is, een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 14.10.2009 en een arbeidscontract voorlegt, vormt geen grond voor regularisatie daar betrokkene nooit de officiële toestemming heeft gevraagd om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van werk dient betrokkene in het bezit te zijn van een arbeidskaart B en dat is hier niet het geval. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij sinds juni 2001 in België zou verblijven en dat hij gedurende die tijd zijn best gedaan heeft om zich te integreren.

Met betrekking tot zijn verblijf sinds juni 2001 dienen we op te merken dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een grond tot regularisatie. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend tot de aanvraag 9bis d.d. 15.12.2009 om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen. Ter staving van zijn verblijf sinds 2001 legt betrokkene verschillende getuigenverklaringen voor. De getuigenverklaringen kunnen echter niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld. Bovendien is geen enkele van deze getuigenverklaringen gedateerd. Het is aan betrokkene om bewijzen te leveren die zijn beweringen kunnen staven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands stelt betrokkene dat hij de Nederlandse taal zeer goed zou beheersen, zowel actief als passief. Betrokkene haalt aan dat hij geen cursussen volgde maar dat hij door zijn lange verblijf en door zijn tewerkstelling de Nederlandse taal onder de knie heeft gekregen. We stellen vast dat het hier om een loutere bewering gaat. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor, geen enkele getuigenverklaring spreekt zich uit over zijn kennis van het Nederlands. Een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs kan niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. Aldus legt betrokkene, niettegenstaande een verondersteld verblijf sinds 2001, geen enkel bewijs voor dat hij het Nederlands effectief beheerst waardoor dit element dan ook niet aanvaard kan worden als grond voor regularisatie.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt bereid is zijn kennis van het Nederlands te illustreren middels een persoonlijk onderhoud met de daartoe bevoegde persoon. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Tenslotte beroept betrokkene zich nog het feit dat zijn sociale en affectieve belangen in België liggen en dat de aanwezigheid van verschillende familieleden heeft bijgedragen aan zijn integratie. Echter, wij stellen vast dat de voorgelegde getuigenverklaringen op één na niet getuigen van sociale banden maar zich enkel uitspreken over het verblijf van betrokkene. Één getuigenverklaring van VZW Mivc getuigt dat betrokkene een gemotiveerd vrijwilliger is die een sterke sociale band heeft opgebouwd met de leden van de vereniging. Echter, we merken op dat één enkele getuigenverklaring voor de periode sinds 2001 niet opweegt tegen de banden die verzoeker heeft in het land van herkomst, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft. Dit element van sociale verankering kan dan ook niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Het argument dat familie van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een grond tot regularisatie. Betrokkene toont immers niet aan waarom dit feit op zich een grond zou vormen. Uit de voorgelegde stukken kunnen we enkel afleiden dat één broer van betrokkene in België verblijft met zijn gezin. Echter, betrokkene toont de familieband niet aan. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

We stellen bovendien vast dat betrokkene zijn dossier in de periode sinds 15.12.2009 niet heeft geactualiseerd. Voor de periode van 15.12.2009 tot op heden ontbreekt dus elk bewijs van integratie. Het is nochtans aan betrokkene om zijn dossier op te volgen en aan te vullen. Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag.

Betrokkene slaagt er aldus in zijn aanvraag niet in elementen aan onze diensten voor te leggen die kunnen weerleggen dat de integratie, sedert 01.06.2001, op weegt tegen de integratie in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geeft op 6 oktober 2015 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“De heer: (...)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker ontwikkelt geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt weliswaar in fine van zijn verzoekschrift, *“De beide middelen zijn ernstig en gegrond. Zij hebben tevens betrekking op de tweede bestreden beslissing (bevel). Dit bevel werd namelijk zonder meer uitgevaardigd n.a.v. de weigering van de aanvraag op grond van art. 9bis Vw. (eerste bestreden beslissing). Gelet op de samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing kunnen deze beide beslissingen in één en hetzelfde verzoekschrift worden bestreden.”* Dit betoog kan echter niet worden gevolgd. Beide beslissingen steunen op afzonderlijke juridische en feitelijke motieven en dus kunnen de middelen die duidelijk gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, niet gerecupereerd worden tegen de tweede bestreden beslissing. Verder, zelfs indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, quod non, leidt dit niet tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. Immers zou dit niet meer als gevolg hebben dan dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging terug openvalt. Dit houdt niet in dat verzoeker zich niet langer in een illegale verblijfssituatie bevindt. Het is ook niet omdat de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing werd uitgevaardigd, dat verzoeker is vrijgesteld van het ontwikkelen van een middel tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Het beroep is bij gebrek aan een middel onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de excepties van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“schending van het vertrouwensbeginsel juncto het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, doordat het bestuur de integratie en het langdurig verblijf in hoofde van verzoeker weerhoudt, maar stelt dat dit niet opweegt tegen zijn integratie in het land van herkomst waar zijn familie verblijft terwijl het bestuur op geen enkele grond tot het besluit kan komen dat de familie van verzoeker verblijft in verzoekers land van herkomst.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uitgangspunt bij een aanvraag tot verblijf op grond van art. 9bis Vw vormt dat integratie en langdurig verblijf weliswaar een reden kunnen zijn tot verblijfsrecht, maar dat de overheid hiertoe niet verplicht is (zie RvS 133.912 d.d. 14.07.04).

Het is duidelijk dat de overheid in het verleden gerechtvaardigde verwachtingen heeft gecreëerd welke thans niet worden gehonoreerd.

Met name op basis van in eerst instantie de instructienota en vervolgens (na vernietiging door de Raad van State) de discretionaire bevoegdheid van de minister is het verblijf van vele vreemdelingen

geregulariseerd op basis van hun (bewezen) integratie (inclusief arbeidsovereenkomst) en langdurig verblijf.

Door thans (ruim 6 jaar na de aanvraag) alle aangebrachte elementen als onvoldoende af te wimpelen – waar deze elementen voorheen niet problematisch waren in het kader van de regularisatiecampagne op basis van de instructienota anno 2009, wordt verzoeker beschaamd in zijn redelijke verwachtingen.

Bovendien verzet het redelijkheidsbeginsel zich tegen de thans bestreden beslissing.

Niet alleen is het kennelijk onredelijk om 6 jaar na de aanvraag (ten derden male) een weigeringsbeslissing te nemen in deze (onredelijke beslissingstermijn); de motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten zijn evenzeer kennelijk onredelijk (onredelijke motieven).

Men geeft enerzijds wel aan dat men uit langdurig verblijf en integratie verblijfsrecht kan putten, maar anderzijds stelt men dat deze beide elementen niet opwegen tegen de integratie in het land van herkomst “waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft”.

De vraag rijst met name op welke gronden de bestreden beslissing tot dit stellige besluit kan komen. Uit welk element leidt verwerende partij m.a.w. af dat verzoekers familie in Marokko vertoeft? Het tegendeel is namelijk waar.

Er prijkt hoe dan ook geen enkel element in het dossier dat verwerende partij toelaat zonder enige twijfel te besluiten dat de familie van verzoeker in Marokko vertoeft. Verzoeker heeft ab initio aangegeven dat zijn familie in België vertoeft. Hij kan dit ook daadwerkelijk bewijzen (zie stuk 4). Hij werd evenwel niet uitdrukkelijk uitgenodigd – bijna vier jaar na de voorgaande beslissing – dit aan te tonen (zie tweede middel).

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

3.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven”.

3.4. In casu strekt de eerste bestreden beslissing ertoe de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvanke-lijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. Verzoeker kan niet dienstig een verwachting om geregulariseerd te worden gaan ontlelen aan de “*instructienota*” en het feit dat vreemdelingen werden geregulariseerd op basis van een “*langdurig verblijf (inclusief arbeidsovereenkomst)*” en een bewezen integratie. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 en dus kan verzoeker er geen verwachtingen uit putten. De Raad van State oordeelde dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Het houdt in dat elk dossier op zijn merites moet beoordeeld worden door de verwerende partij, wat in casu gebeurd is.

3.6. Het motief “*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*” is, gelet op het gestelde in punt 3.5. dan ook deugdelijk en pertinent.

3.7. Verzoeker kan evenmin aan het feit dat er ondertussen sedert zijn aanvraag om verblijfsmachtiging zes jaar verstreken zijn, de verwachting ontlelen dat hij tot een verblijf zal worden gemachtigd. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt namelijk nergens vooropgesteld dat een lange behandelingsduur van een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen leidt tot een positieve beoordeling. Bovendien blijkt uit het gestelde in punt 1 dat de verwerende partij niet zomaar zes jaar heeft laten verstrijken voordat ze de eerste bestreden beslissing trof, maar dat dit te maken heeft met gewezen arresten van de Raad en een beslissing tot intrekking van eerder getroffen beslissingen. Evenmin kan het feit dat de verwerende partij thans voor de derde keer beslist over verzoekers aanvraag aanleiding geven tot een verwachting bij verzoeker dat hij deze keer wel tot een verblijf zou worden gemachtigd.

3.8. Voor wat betreft het door verzoeker aangevoerde langdurig verblijf in het Rijk en het feit dat hij zijn best doet om zich te integreren in het Rijk, blijkt duidelijk dat de eerste bestreden beslissing meer stelt dan alleen maar dat verzoekers verblijf in het Rijk niet opweegt tegen de banden die hij heeft in het land van herkomst, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft. De eerste bestreden beslissing stelt immers ook en in de eerste plaats dat zijn verblijf sedert juni 2001 onmogelijk kan worden aanvaard als een grond tot regularisatie omdat hij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend tot aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 15 december 2009 om tijdens deze periode zijn verblijf te wettigen. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker ter staving van zijn verblijf sinds 2001 slechts verschillende niet gedateerde getuigenverklaringen voorlegt en dat ze niet kunnen worden aanvaard aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen die in functie van verzoeker werden opgesteld. De verwerende partij acht verzoekers langdurig verblijf dan ook onvoldoende bewezen. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. De verwerende partij stelt vervolgens vast dat er geen bewijzen zijn van verzoekers voorgehouden goede beheersing van het Nederlands en dat verzoeker blijft steken in beweringen. Verzoeker betwist dit evenmin. Ten slotte beoordeelt de verwerende partij nog het argument van verzoeker dat zijn sociale en affectieve belangen in België liggen en dat de aanwezigheid van verschillende familieleden heeft bijgedragen aan zijn integratie. De verwerende partij stelt vast dat de voorgelegde getuigenverklaringen op één na niet getuigen van sociale banden maar zich enkel uitspreken over het verblijf van verzoeker. Verzoeker betwist dit niet. De verwerende partij is vervolgens van oordeel dat één enkele getuigenverklaring voor de periode sinds 2001 niet opweegt tegen de banden die verzoeker heeft in het land van herkomst, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft. De verwerende partij besluit vervolgens dat dit element van sociale verankering dan ook niet kan worden aanvaard als grond voor regularisatie. De verwerende partij wijst er verder op dat verzoeker zijn dossier in de periode sinds 15 december 2009 – en dus gedurende een periode van zes jaar tot aan de eerste bestreden beslissing – niet heeft geactualiseerd. Verwerende partij stelt dan vast dat voor de periode van 15 december 2009

tot op heden dus elk bewijs van integratie ontbreekt. Zij wijst erop dat het nochtans aan verzoeker is om zijn dossier op te volgen en aan te vullen. Ze leidt eruit af dat verzoeker een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker betwist dit, doch zijn kritiek is niet gegrond (zie infra). De verwerende partij besluit dan dat verzoeker er niet in slaagt in zijn aanvraag elementen voor te leggen die kunnen weerleggen dat de integratie sedert 1 juni 2001 opweegt tegen de integratie in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft. Om al deze redenen aldus de verwerende partij, kan de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

3.9. Verzoeker toont door één element uit te lichten uit voormelde motivering en dit te bekritisieren, met name de door de verwerende partij vooropgestelde aanwezigheid van familie in Marokko, niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van het door hem aangevoerde argument van langdurig verblijf in het Rijk en integratie, kennelijk onredelijk is.

3.10. Bovendien, waar verzoeker opwerpt dat het niet duidelijk is op welke gronden de verwerende partij tot de conclusie komt dat verzoekers familie in Marokko verblijft, dient de Raad op te merken dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers familie in België zit. Op grond van deze vaststelling is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoekers familie in zijn land van herkomst, met name Marokko zit. De bestreden beslissing stelt immers: *“Het argument dat familie van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een grond tot regularisatie. Betrokkene toont immers niet aan waarom dit feit op zich een grond zou vormen. Uit de voorgelegde stukken kunnen we enkel afleiden dat één broer van betrokkene in België verblijft met zijn gezin. Echter, betrokkene toont de familieband niet aan. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.”* Verzoeker betwist deze beoordeling niet en komt slechts thans voor het eerst aandragen met een stuk dat volgens hem de aanwezigheid in het Rijk van zijn familieleden bevestigt.

3.11. De Raad kan als annulatierechter echter slechts de wettigheid van een beslissing beoordelen op grond van de stukken waarover de verwerende partij beschikte op het ogenblik dat ze deze trof. Op dat ogenblik beschikte de verwerende partij niet over stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker kan ook niet zijn handelwijze verschonen door erop te wijzen dat hij ab initio heeft aangegeven dat zijn familie in België verblijft. Evenmin kan hij zich verschuilen achter het feit dat de verwerende partij hem niet uitnodigde stukken aan te dragen ter ondersteuning van zijn betoog dat zijn familie in België verblijft. Het komt immers de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zijn argumenten kracht bij te zetten door ondersteunende stukken en het is niet aan de verwerende partij om te wijzen op leemten in de bewijsvoering van de aanvrager en deze de kans te geven deze leemten op te vullen.

3.12. Het komt de Raad ten slotte ook voor dat de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers familie in Marokko verblijft, als een overtollig motief kan worden beschouwd en dat deze beslissing voldoende wordt geschraagd door de overige motieven om de aanvraag van verzoeker, die een gezonde volwassen man is van 38 jaar op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing en die evenmin betwist dat hij geboren en getogen is in Marokko en zelf voorhoudt slechts in 2001 in België te zijn aangekomen, te verwerpen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het bestuur voorhoudt dat verzoeker zijn aanvraagdossier niet heeft geactualiseerd, terwijl de bestreden beslissing ca. drie jaar en 10 maanden na de voorgaande weigeringsbeslissing is genomen, zonder dat verzoeker gevraagd werd na al die tijd een update van zijn verzoek te doen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing wijft men verzoeker aan zijn dossier sedert 2009 niet geactualiseerd te hebben, waaruit men vervolgens een gebrek aan belang(stelling) meent te moeten afleiden.

Dat verzoeker belang vertoonde voor zijn aanvraag mag genoegzaam blijken uit het feit dat hij tot tweemaal toe een verzoek tot nietigverklaring indiende tegen een eerdere weigeringsbeslissing. Ook

n.a.v. de procedure voor uw Raad heeft verzoeker – nota bene op vraag van uw Raad – uitdrukkelijk te kennen gegeven nog belang te hebben bij een arrest.

Na het vernietigingsarrest van uw Raad d.d. 27.06.15 boog verwerende partij zich opnieuw over het aanvraagdossier en nam zij korte tijd later een nieuwe beslissing op basis van het identieke dossier om vervolgens verzoekende partij aan te wijzen het dossier niet spontaan te hebben geactualiseerd.

Een zorgvuldig bestuur geeft verzoeker – na bijna 4 jaar verstreken te zijn tussen de (voorgaande (tweede) weigeringsbeslissing en de thans bestreden beslissing – de gelegenheid om aan te geven wat zijn huidige toestand is (cf. het optreden van uw Raad in voorgaande vernietigingsprocedure). Door dit na te laten schendt de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker beschikt namelijk daadwerkelijk over bijkomende elementen welke zonder meer aantonen dat al zijn familieleden in België vertoeven. Duidelijkheidshalve brengt verzoeker deze thans ook bij (zie hoger, stuk 4)”.

3.14. Zoals reeds eerder gezegd komt het de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zijn argumenten kracht bij te zetten door ondersteunende stukken en het is niet aan de verwerende partij om te wijzen op leemten in de bewijsvoering van de aanvrager en deze de kans te geven deze leemten op te vullen. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hem (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en hij heeft hieraan niet voldaan. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen. De Raad ziet niet in hoe de in punt 1 vermelde procedures voor de Raad verzoeker zouden vrijstellen van zijn plicht om zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag te actualiseren. Van een vreemdeling die een verblijfsmachtiging beoogt te verkrijgen op grond van integratie kan worden verwacht dat hij spontaan zelf stukken aanbrengt die een verdere integratie in het Rijk aantonen, quod non. Verwerende partij kan volledig gevolgd worden wanneer ze in haar nota opwerpt: *“Daarbij moet worden gewezen op het feit dat verzoekende partij uiteraard ook in kennis werd gesteld van het vernietigingsarrest dd. 23.06.2015. Zij wist dus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich opnieuw over haar aanvraag zou buigen, en dat zij eventuele aanvullende stukken ter staving diende over te maken, zodat deze konden worden betrokken bij de nieuwe beslissing over haar aanvraag. Zij had daartoe ruim de tijd, nu de bestreden beslissing pas op 06.10.2015 werd genomen. Om die reden is het ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat uit het feit dat verzoekende partij nalaat haar aanvraag te actualiseren kan worden afgeleid dat zij hieraan klaarblijkelijk niet langer belang hecht.”*

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA